թիւնն. որ գրեթէ հալեց եւ մաշեց զիս այնքան, որ կէսս չի մնաց։ Եւ մանաւանդ ի վեր քան զայլս՝ կարօտութիւնն եւ նշդեհութիւնն ցամաքեցոյց զոսկերս իմ. զի այժմ փորձիւ գիտացի եւ հմտացայ, թէ ի յորքան գնոյ իցեն բարեկամք եւ սիրելիք. որոց տեսութիւնն ցուցցէ ինձ վերստին Տէր Ցիսուս։

Նաեւ յանցելումն ողջունագիր իմն գրեցի առ Հոգւոյս ցանկալի Պատրիարք վարդապետն ի ձեռն Ցօհաննէս չէլէպւոյն, որոյ զպատասխանն ոչ ընկալայ։ Եւ միայն թէ ի ձեռն տիրացու Ցարութիւնին ազդեալ էր, թէ կամեցեալ իցէ առ ի տալ տպագրել ՂԻՒՒԽԽՈՒՆ՝ ինձ. որոյ վասն պատրաստեցի եւ զպիտոյս ոմանս. սակայն այնուհետեւ այլ զոյց ինչ ոչ տեսի։ Ուստի եթէ կարելի իցէ սիրաղնոյդ գնալ առ նա, եւ յինէն ողջոյն ընծայել մեծագունիւ սիրով, եւ քաղցրագունել զսիրան նորին առ իս, զի իմ աչաց լոյս եւ սիրելի եղբայրս է. եւ մանաւանդ ի տեղի հօր եւ երախտաւորի կու ճանաչեմ զնա։ Ջի՞նչ ասեմ. պիտոյ չէր այսպէս լինելն, բայց եղեւ։ Եւ յայս մօտերս վերստին գիր գրելոց եմ առ ինքն։ Վերջապէս կու խնդրեմ, որ հրամանքդ եւս գոնէ գրով միով միխիթարեսցես զիմաքծութիւնս մեր, որ եւ ողջ լեցիս ի Տէր ի պարծանս իմ։

Սարգիս վարդապետ եւ

արքեպիսկոպոս Հայոց։

Ցամի Տեառն 1748. ի Յուլիսի 25. ի Վէնէտիկ։

Ց. Գ.։ Եւ գուցէ ոչ իցես տեսեալ լեւոպէս զոճն եւ զկերպն Աբբայի բառարանին, յայնսակ ընդայս գրոյս յուշարկեցի զիմուղիմ իմն ի նմանէ, որ նոբապէս յայս շաբթոյս տպագրեցաւ. զի առաջին հատորն մինչեւ յաստ եհաս այժմ։